

Alex Black tarafından Mart 1979

Özgürlükçü "hareket" güvenilirlik eksikliğinden muzdariptir. Ergenlik dönemi ile anne ve babalarının durgun devletçiliği arasındaki hoşnutsuz orta sınıf gençlik geçişinin dışında ideologlarını kim dinler? Hiçbir plan ya da amaç ifade etmeyen, etkili ve dramatik bir eylemde bulunmayan bir harekete kim inanabilir? Neredeyse hiç kimse. Yüksek antistatik sesler çıkaran ama tanınmış ırkçılar tarafından yönetilen bir siyasi partiye kim saygı duyabilir, çok daha az destek verebilir? Tutarlılık duygusu olan kimse yok. Çağdaş bir bağlamda Devletin devrilmesi için pratik bir hüküm oluşturmamayan hangi devletçi karşıtı felsefe ciddiye alınabilir? hiçbiri!

Özgürlükçü hareket öldü çünkü hiçbir zaman ayrı bir felsefe ve politik ideoloji olarak tam olarak yaşamadı. Sadece "Anarko-kapitalizm" mezhepsel başlığı altında "özgürlükçü" teoride açıkça ayırt edilebilir ilerlemeler sağlanmıştır. Fakat bunlar bile bizim zamanımızda tam bir zafer programı oluşturmamıştır.

Devrimci anarko-kapitalizm ise Devleti reddetmekten öteye gitmez; var olduğu her yerde Devletin kaldırılmasını ve sökülmesini kesin olarak talep eder ve ayrıntılarıyla anlatır. Felsefi anarşistten daha fazlasıdır: aktif olarak ırkçılığa karşıdır! Devrimci anarko-kapitalizm, artık dar görüşlü Amerikan özgürlükçü duygularının güncellenmesi ve düzeltilmesiyle yetinmeyen, ancak Devleti dünya çapında devirmek için tam bir teori ve yöntem arayan Devlet sorununa bir yaklaşım belirlemektedir.

Bizim için Devlet, bir dizi sıradan ve bireysel suç eyleminden daha fazlasıdır, devam eden bireysel hakların ihlali için nüfusun kontrol eden bir kısmının yaptırımını ve / veya uysallığını elde etmek için geniş çapta başarılı bir girişimdir. Bu nedenle, yalnızca ezilenlerle ezilenler arasındaki örgütlü bir sınıf savaşıyla etkili bir şekilde çözülebilecek özel bir dünya-tarihsel sorun sunar. Düşman adalete teslim edilmeli. Bu durum sadece bir yanlış anlaşılma değil, bir savaş.

Marksizm, "devrimci" dalları biçiminde (Bolşevizm, Castroizm, Maoizm, vb.), ateşli destekçileri cezbetti ve hükümetleri yok etti çünkü adalet talep ediyor ve zalimleri devirmek için etkili araçlar öneriyor. Marksistler genelde fikir pazarını kazandılar çünkü aktivistlerin gerçekte istediklerini sundular: adalet ve değişim için güç. Sonuçlarının kalitesizliğine rağmen, baskıya karşı görünür ve uygulanabilir tek rakip olarak önemli bir rekabete sahip değillerdi.

Liberter düşünce (pasifist -reformist anarko-kapitalizm dahil) üç temel nedenden ötürü siyasi fikirler pazarında başarısızlığa uğramıştır. En temel olanı, görünüşte "nesnel" rasyonel bir egoist ahlakı mevcut gerçeklere uygulanabilir ampirik standartlara çevirememektir. Rasyonel egoizmin kendi başına bir son değil, yerine getirmeler için bir yöntem olduğu konusunda çok az açık bir anlayış vardır. İnsanları, insan doğasının sunabileceği en iyi şey için savaştırmaya motive eden bir felsefe yerine, rasyonel (?) egoizm, girişimci kaçışçılığa ve entelektüelleştirilmiş hedonizmin sözde benlik saygısına rasyonelleştirilmiştir.

Doğru akılcı bir egoist otantik tatmin elde etmek için değerleri piramitin zirvesinde etik kimlik sıraya sokmuş oluruz. Bilinçli bir varlık sadece işleyeceği genel kurallara değil, aynı zamanda belirli ampirik direktiflere de ihtiyaç duyar. Bu dünyada, şu anda, bireyin karşı karşıya kaldığı tek ampirik olarak savunulabilir ve geçersiz kılınabilir husus, Devletin adaletsizliği ve Devleti feshetmek etik gereğidir. Kişinin yaşamdaki temel amacı olarak daha azını seçmek, daha düşük bir kişisel etik kimlik koşulunun kabulünü temsil eder.

Rasyonel egoizmi tercüme edememek, ikinci büyük "Özgürlükçülük" sorununa yol açmıştır: asgari devletçiliği hazmetme ya da en azından aynı partiyi "minarşistler" ile birlikte yaşama isteği. Tıpkı kesilmiş bir rasyonel egoizmin onları kişisel ahlaki kimliğin önceliğine ve onun devrimci ampirik sonuçlarına körleştirmesi gibi, anarko-kapitalistler de felsefi ya da politik pratikte çalışmayan bir politik evliliğe kaymışlardır.

Devleti reforme etme fikrine karşıyız, örgütlü devrim çerçevesinde kullanılan bazı reformist taktikler layık olmadığı için değil, reformist bir hareketin Devlet'i ideolojik olarak kabul etmesiyle yozlaştığı için. Gerçek devlet karşıtları, çelişkiler bir kez daha ortaya konduktan sonra, asgari devletçilerle aynı siyasi araçta uzun süre bir arada var olamazlar. Zaman zaman verimli ittifaklara sahip olabilsek de, antipodal hedeflere giden farklı güzergahlarda seyahat etmeliyiz. Gelişmekte olan bir anarko-kapitalist hareketi yok etmenin, onu "minimal" devletçiye ya da bu konuda (farklı nedenlerle) maksimal devletçi Sol'a bağlamaktan daha iyi bir yolu yoktur.

Bu iki eksiklik, özgürlükçülüğün üçüncü ve en önemli başarısızlığına yol açmıştır: Marksist meydan okumayı - devrimci adalet talebini - karşılamak. Devlete karşı güçlü eylemden vazgeçmek ve düşmanı ampirik olarak tanımlayamamak, eski anti-devletçi konumu tatsız ve pratik hale getirmiştir. Kitleler ve aktivist aydınlar bu zayıflığı sezgisel olarak görüyorlar. "Liberteryenizm", ideologları onu halkın gözündeki bu bağlantılardan "uzaklaştırmak" için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Amerikan Muhafazakarlığının basmakalıp bir kanadı olmuştur ve olmaya devam edecektir. Doğuştan reformist olan bir hareket muhafazakardır ve Muhafazakarlığa karşı hiçbir gölge boksu Liberteryenizmi kendisinden uzaklaştıramaz.

Devrimci anarko-kapitalistler, rasyonel egoist inancın doğru iddiasının ötesine geçerek, insan doğasının özünün, nesnel olarak dünya-tarihsel bağlamla tutarlı bir etik kimliğe ulaşılmasını gerektirdiğini iddia ederler. Bencillik gerçekten de bir erdemdir, ancak yaşam yöntemi aranan sonla karıştırılmamalıdır.

Devletin özgür yaşamaya çalışan herkese savaş açtığı bir dünyada, rasyonel egoizmin - Savaşçı Ahlakının - nihai mantıksal uzantısını öneriyoruz. İnsan doğasının yerine getirilmesinin mutlak kişisel egemenliği öngördüğünü ve kölelik koşullarında en önemli amacın baskı sistemini yok etmek olduğunu ileri sürer. Savaşçı Ahlakı, fiziksel varoluşun ve hatta bilinçli deneyim alanının hiyerarşik olarak kişinin etik kimliğinin öncüllerine tabi olduğu entegre bir kişilik gerektirir. Savaşçı olmak, rasyonel bir egoist olarak sonuna kadar yaşamaktır, yani etik kimliğinin bir zerresini asla kasıtlı olarak feda etmeyerek. Spesifik olarak, maliyeti veya rahatsızlığı ne olursa olsun, kişinin hayatındaki bir görevi tanımlamak ve sürdürmektir. Tüm yaşam sıkıntıya karşı bir mücadeledir; ama çağımızda, insan doğasının sunabileceği en iyisini seçen herkesin doğal karşıtlığı Devlettir. Etik yaşamak, yapılması gerekeni yapmaktır.

Bu amaca tamamen kişisel bağlılıktan daha az bir şey, anlaşıldıktan sonra, daha düşük bir kimliğin kasıtlı olarak kabulü olarak değerlendirilmelidir. Savaşçı Ahlakı bireye şu temel soruları yöneltiyor: tam bir insan olarak yaşamaya istekli misiniz, yani ahlaki kimliğinizin bir zerresini asla kasıtlı olarak feda etmeyecek misiniz, etmeyecek misiniz? Eğer öyleysen, doğal düşmanınla, Devletle nasıl savaşmayı seçersin? Tek makul cevaplar "evet" ve "elimdeki her yolla."

Gerçeğin ve öncülün bütünleşmesi, rasyonel bir öz kimliğin özüdür (ki bu da olgun ve sağlıklı bir mutluluğun tek temelidir, ancak kişinin doğru olduğunu bildiği şeye göre hareket etmek, bu kimliğin sürdürülmesi için gereklidir. Devletin tüm kapasiteleriyle mücadele etmek, mevcut ampirik bağlamda rasyonel bir egoiste açık olan tek nesnel etik karardır. Başka herhangi bir eylem biçimi

mantıksal olarak kimlik kaybını gerektirir, çünkü etik olarak bilinçli bir varlık olarak yaşamak için gerekli eylem biçimiyle çelişir.

Bu sorunun çözülmesiyle, Devletle mücadelede kimin kime ne yapabileceği konusundaki temel etik soruya geçiyoruz. Devleti yenme metodolojimiz Misilleme Yeniden Ele Geçirme Doktrinine dayanıyor. Bu, Devleti devam eden bir ihlal sistemi olarak kabul eder. Bu bağlamda, birey, yalnızca kendi anlık öz savunmasında değil, aynı zamanda Devletin gelecekteki bariz tehdidine son verme girişiminde de, Devletten mülkiyeti yeniden ele geçirme konusunda etik olarak haklıdır.

Devletin başkalarının haklarını ihlal ederek mallarını kötüye kullanmasına pasif olarak izin verenlerin (veya önlemede etkisiz olanların), kendilerini Devlete karşı savunmak için bu araçları kullanacak olanlara karşı ahlaki bir iddiaları yoktur. Bu nedenle, Devlete karşı koordineli bir savunma savaşında bireyler ve örgütlü gruplar, bu eylemler Devletin saldırganlığını sona erdirmeye yardımcı olduğu sürece, Devlet tarafından çalınan mülkleri kullanma, işgal etme ve tüketme hakkına sahiptir. Devlet etkili bir şekilde yenilgiye uğratıldıktan sonra, mümkün olduğunca restorasyon veya mülkiyet yapılmalıdır.

Devlete karşı devrim ancak siyasi bir ordu bağlamında gerçekleşebilir. Sözleşme disiplini altında, uluslararası kapsamdaki gönüllü bir yeraltı siyasi ordusu, Devletle mücadelede tek makul yaklaşımı sağlamanın yanı sıra, kaldırılması sürecinde özel bir stratejik alan savunması ajansı da sağlar. Vatansız bir topluma geçiş sürecinde mahkemeler, polis ve askeri savunma gibi özgür kurumlar örgütlenmeli ve kitleler tarafından uygun şekilde görülebilmelidir. Bu kurumlar, bir siyasi ordunun işleyişinin ayrılmaz bir parçasıdır ve bu "yeraltı" mahkemelerinin ve uygulama biçimlerinin anayasacı minarşistleri dehşete düşürdüğü devrimci süreç, aynı siyasi aracı birlikte yaşayamamamızın bir başka açık nedenidir. Reformist anarko-kapitalistlerin bu önlemleri önermemiş olmaları, ideolojilerinin ekümenik stratejileriyle hadım edilmesinin bir başka belirtisidir.

Buna karşılık stratejimiz sadece devrimci değil, küresel kapsamdadır. Örneğin, ABD'yi "büyük bir İsviçre'ye" dönüştürmeyi önermiyoruz, çünkü ABD'nin dünya meselelerinde güçlü kalması olmadan küçük İsviçre'nin bu şekilde uzun süre var olamayacağı açıktır.

Herhangi bir karmaşık işletmede olduğu gibi, stratejimiz mantıksal olarak adım adım nihai ürününe yükselir. Asıl hedefimiz ABD'yi devrimci bir üs olarak kazanmak ama nihai hedefimiz Sovyet ve Çin komünist imparatorluklarının dağılması. Barış istiyoruz ama Komünistlerle barış konusunda kendimizi kandırmıyoruz. Bir taraf tamamen kazanana kadar mücadele devam edecek. Kazanmak niyetindeyiz. Dünya savaşı neredeyse kaçınılmaz. Asıl soru kimin kazanıp hayatta kalacağı.

Stratejimiz, Sovyetler Birliği'nin Çin'e saldırması gerektiği varsayımına dayanıyor. Bu nedenle, temel stratejik sorunumuz, Sovyetler Birliği'nin aynı anda ABD'ye önleyici bir şekilde saldırmadan Çin'e saldırmasına izin vermek olacaktır. Yalnızca anarko-kapitalist bir devrim, Sovyetleri, merkezi kurumların kitlesel bir felci olarak görünecek olan şey nedeniyle, ABD askeri stratejik güçlerinin tehdit edici olmayan doğasına ikna etmeyi başarabilir. Sovyetler buna inanmak isteyecektir. Bununla birlikte, eşzamanlı olarak, Amerikan halkını askeri savunmamızın üstünlüğüne ve Çinlileri terk etmenin etkinliğine ikna etmemiz gerekecektir. (Yarım trilyon doları üretime geri koyduğumuzda bu çok zor olmayacak). Özetle, Komünist imparatorlukların kendi kendini yok etmesine ve devrimci tabanımızın inşasına izin vermek için ABD'yi (uzun zaman önce başlayan) Üçüncü Dünya Savaşı'ndan çekmeliyiz.

Devletçi sonrası Amerika'daki stratejik kıta alanı savunması sorunu bizim için başkaları için olduğu gibi kavramsal bir zorluk oluşturmuyor. Devrimci siyasi ordu aygıtı veya bir kısmı büyük olasılıkla ana savunma ajansı olacak. Geliri, kısmen "Federal Topraklar" olarak adlandırılan (çalınan özel mülklerin iadesi hariç) haklı mülkiyetinden elde edilecektir. Bu büyük ölçüde kullanılmayan alanlar, serbest bırakılmış bir serbest ekonomi ekonomisinin baskısı altında büyük bir gelir elde edecektir. Böylece ortaya çıkan anarko-kapitalist toplum, vergiler ve herhangi bir zorlama olmaksızın, Devleti yok eden devrimci savunma ajansı'nın koruması altında gelişebilecektir.

Artık istatistiklerden bu kadar çok ateş çeken rakip savunma kurumlarının "sorunu" bizim için aşılmaz bir zorluk oluşturmuyor. Özgür yaşamak riske ve belaya değer. Devletin kaldırılmasıyla Ütopyayı beklemiyoruz, sadece kurumsallaşmış adaletsizliğin en büyük motorunun yok olmasını bekliyoruz. Bizim için, bireyin kendi yaşamına ve haklı olarak kazanılmış mülküne olan mutlak hakkının dünya-tarihsel zaferi gereklidir ve (zamanımız için) yeterli bir yerine getirilmesidir.

Devrimci Anarko-kapitalizm, insan kimliğinin ve politik-ekonomik baskının gerçekleriyle başa çıkmanın kavramsal yeteneğini sağlar. Gerçek devlet karşıtlarına, özgecil-kolektivist ideolojinin gaspçı liderliğini ezilenler üzerinde elden çıkarmak için ideolojik bir cephanelik sağlar. Savaşçı Etiği ile burjuva "Liberteryenizm" in küçük egoist sınırlamasını ve onun anti-devrimci Muhafazakarlıkla olan silinmez bağını aşabiliriz; Misilleme Yeniden Ele Geçirme Doktrini, devletçilik karşıtı hareketi, siyasi savaşçıların Devletin silahlarını Devlete karşı çevirmesini kısıtlayan özgecil ahlak tuzağından kurtarır.

Kaynak:https://archive.org/details/Introduction_201803/